

“El treball és una benedicció de Déu”

El treball és la vocació inicial de l'home, és una benedicció de Déu, i s'equivoquen lamentablement els qui el consideren un càstig. El Senyor, el més bo dels pares, col·locà el primer home al Paradís, ut operaretur —perquè treballés. (Solc, 482)

15 de juny

El treball acompanya inevitablement la vida de l'home damunt la terra. Amb ell apareixen l'esforç, la fatiga,

el cansament: manifestacions del dolor i de la lluita que formen part de la nostra existència humana actual, i que són signes de la realitat del pecat i de la necessitat de la redempció. Però el treball en si mateix no és cap pena, ni cap maledicció o càstig: els qui així parlen no han llegit bé l'Escriptura Santa.

És hora que els cristians diguem ben alt que el treball és un do de Déu, i que no té cap sentit dividir els homes en diverses categories segons el tipus de feina, considerant unes tasques més nobles que altres. El treball, tot treball, és testimoni de la dignitat de l'home, del seu domini sobre la creació. És una ocasió del desenvolupament de la pròpia personalitat. És un vincle d'unió amb els altres éssers, una font de recursos per a sostenir la pròpia família; un mitjà de contribuir a la millora de la

societat en la qual hom viu, i al
progrés de tota la Humanitat.

Per a un cristià, aquestes
perspectives s'allarguen i amplien.
Perquè el treball apareix com una
participació en l'obra creadora de
Déu que, en crear l'home, el beneí tot
dient-li: *Procreeu i multipliqueu-vos,
empleneu la terra i domineu-la, i
sotmeteu els peixos del mar i els ocells
del cel, i totes les bèsties que es mouen
damunt la terra.* (És Crist que passa,
47)